

[Carl P. Jensen.]

opfattede, hvad jeg sagde, og at fejlen vel måtte være det ærede medlems egen, fordi han ikke kunne forstå, hvad jeg sagde, så har jeg egentlig ikke meget at føje til. Jeg vil dog gerne gentage, hvad jeg sagde, at episoden i Aarhus var en episode. Det ærede medlem henviser til det tidligere citerede brev, som indeholdt en trusel om, at der i løbet af 8 dage ville ske det og det. Dette brev blev afsendt den 29. september, og der skete intet, før man nåede hen i februar måned. End ikke den indmeldelse, man havde krævet i løbet af 8 dage, fik man indenfor fristen; den fandt først sted den 31. oktober.

Det ærede medlem siger, han har forstået, at jeg er enig i den fremgangsmåde, der er anvendt, endnu inden det ærede medlem har hørt, hvad jeg har at sige derom; når det ærede medlem ikke har forstået, hvad jeg tidligere har sagt, er det vel nok en lidt for hastig konklusion at drage. Jeg skal da sige, at jeg ikke er enig i den fremgangsmåde, der er anvendt. Det har H. og K.s organisation i og for sig heller ikke været. Det fremgår med al tydelighed af mine udtalelser, at sagen opstod på foranledning af den reaktion, som kom fra de øvrige ved hospitalet beskæftigede arbejdere.

Når man taler om den slags reaktioner, om udslag af sådanne spontane følelser, drager jeg en parallel med det overgreb, der skete fra landbrugets side — jeg tænker på episoden med mælken, der blev hældt i grøften. Her kunne jeg så spørge, om landbrugets organisationer var enige i dette. Jeg tror, alle ville stå op og sige, at det er man skam ikke enig i, men det er den slags, der kan ske i kampens hede. Nu ved jeg godt, at man ikke har taget afstand fra det, og deri kan naturligvis ligge, at man er enig ... (Afbrydelse af *Erik Eriksen*) ... Så beklager jeg, hvis jeg har draget en forkert slutning.

I en sag som den her foreliggende ville jeg i al stilhed have appelleret til vedkommende kvindelige arbejders moral, hvis jeg havde kunnet finde ind til den. Det er det, man gør på andre arbejdspladser; det er det, der er årsagen til, at gruppen af uorganiserede arbejdere bliver mindre og gruppen af organiserede bliver større.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen

talte om, at der var andre faktorer end venstre og de konservative, som var interesseret i dette problem. Ja, det er muligt, men det er næppe den kreds, man fra den side meget ofte betegner som sine venner, for de ønsker sikkert ikke, at deres organisationsproblem skal komme i søgelyset, hvad dog næppe kan undgås, efter at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har stillet forslag om at henvise hele spørgsmålet til udvalgsbehandling, for så kommer disse problemer vel også frem.

Må jeg endelig spørge det ærede medlem hr. Henry Christensen, hvad han mener, når han taler om de særlig mange, der har følt problemet; og hvad berettiger det ærede medlem til at bruge udtrykket „organisationstvang i kolossalt omfang“, når han kun nævner denne ene episode ovre fra Aarhus? Der forekommer — selvom det måske lyder paradoksalt — også organisationstvang i mere negativ form, d. v. s. krav fra arbejdsgiverne om, at arbejderne skal holde sig udenfor fagforeningerne, og vi har tilmed adskillige eksempler på, at arbejdsgivere kræver sig forelagt dokumentation for, at udmeldelse af de pågældende organisationer er sket. Lad mig i denne forbindelse nævne, at heller ikke indenfor landbrugskredse er dette noget nyt. Så langt tilbage som i oktober 1934 var et æret medlem af det høje ting ude for en form for organisationsforfølgelse, fordi han havde gjort opmærksom på, at slagteriernes arbejdsgiverforening i september 1934 havde udsendt en skrivelse, hvori det hedder — jeg beder om den højt ærede formands tilladelse til et citat:

„Samtidig tillader vi os at henlede slagteriernes opmærksomhed på, at man ved nyansættelse af funktionærer kan stille et bestemt krav om, at vedkommende, for at opnå en eventuel ledig stilling, må forpligte sig til ikke at være medlem af nogen fagforening.“

Det var et citat af en skrivelse, som privat- og andelsslagteriernes arbejdsgiverforening havde udsendt vedrørende ansættelse af handels- og kontorfunktionærer.

Må jeg endelig til slut for en gangs skyld takke det ærede medlem hr. Alfred Jensen for hans udtalelse om, at arbejderne har tillid til de faglige organisationer. Det er, ærede medlem, en tale, der varmer, og som vi